

Antroposofisch-medische kijk op het Coronavirus

Door Paul Meuwese, gepensioneerd antroposofisch huisarts

Deel 2: Wat is een virusinfectie?

Een virus is een zeer merkwaardig organisme. Het bestaat uit een eiwitkapsel met daarin RNA en DNA. Ze hebben echter geen celkern of organen om zelf eiwit te maken. Zie <https://en.wikipedia.org/wiki/Virus>.

Wat typisch is aan een virus is dat ze om te kunnen (over)leven en vermenigvuldigen een gastheer nodig hebben: een plant, een dier of een mens. Buiten die levende wezens kunnen ze zelf maar kort overleven. Ze parasiteren dus door voor hun eiwitsynthese gebruik te maken van de gastheer. Het zijn eigenlijk organismen die tussen leven en dood in bestaan. Ze hebben geen eigen stofwisseling, zijn eigenlijk een en al hoofd: ze weten precies wat ze willen, namelijk zich egoïstisch vermenigvuldigen, maar kunnen het niet zelfstandig uitvoeren, zonder tussenkomst van een gastheer die ze besmetten. Dit in tegenstelling tot bacteriën, die in zich al het instrumentarium in huis hebben om als zelfstandig organisme door het leven te gaan. Die kunnen ook buiten het organisme overleven. Zie ook <https://nl.wikipedia.org/wiki/Bacteri%C3%ABn>.

Virussen komen pas tot leven als ze in een gastheer kunnen wonen en nemen er dan op een achterbakse manier de regie over. Ze leven vaak verdekt in de cel van de gastheer en geven op zich weinig bloot van wat ze doen, tenzij het lichaam zich ertegen gaat verzetten. Bij de vermenigvuldiging van virussen wordt de cel als het ware leeggezogen en gaat deze uiteindelijk dood. De virussen kunnen dat doen bij mensen als het ik, dat leeft in de warmte, onvoldoende regie uitoefent in bepaalde gebieden van het lichaam, bij Corona bijvoorbeeld de luchtwegen. Het lichaam wordt daardoor te fysiiek, te koud, te gevormd en te star. Kortom, het krijgt de eigenschappen van het zenuwzintuigstelsel. Vandaar dat virusinfecties bij oudere mensen een belangrijke rol spelen, waarvan het lichaam nogal eens verstarde is en krom, maar ook bij kinderen als kinderziekte, omdat de genetische mal (de vorm waarin de erfelijkheidsmal is aangeboden door de ouders) niet past. Overal dus waar het lichaam te gevormd en te star wordt, liggen virusinfecties op de loer.

Dat is ook de reden dat virussen nogal eens bij dieren voorkomen (bij Corona: vleermuizen). Dieren hebben een lichaam dat neigt naar het fysieke: ze missen de recht opgaande houding, hun lijf valt voortdurend in de zwaarte. Pas als mensen iets dierlijks beginnen te krijgen in de meest brede zin van het woord (zie verder) worden ze ook bevattelijk voor virussen. Zoals gezegd doen ze dat op een stiekeme manier. Pas als ze zich gaan vermenigvuldigen, komen ze de cel uit en worden ze zichtbaar voor de gastheer. Hun eiwitkapsel gaat dan als antigeen werken en het gastorganisme gaat antistoffen en afweercellen maken. Echter, dat virus is ook niet dom en muteert vaak, zodat die eiwitstructuur ieder jaar verandert en de immuniteit van het jaar ervoor niet meer geldt.

Samenvattend kun je zeggen dat virussen op sterven na dood zijn en qua vorm en functioneren zeer verwant zijn aan het zenuwzintuigstelsel, waar ook de doodprocessen overheersen. Als ze actief worden betekent het dat de predispositie van de gastheer ook dergelijke trekken gaat vertonen. Vandaar dat virusinfecties nog al eens in de winter en begin van de lente optreden. Ook als mensen kou vatten hebben ze sneller een virus te pakken.

Virussen hebben een voorkeur voor de luchtwegen als *porte d'entrée*. De luchtwegen hebben een directe relatie met het fysieke. Ze zijn als het enige orgaan direct met de fysieke buitenwereld verbonden en daardoor kwetsbaar voor de entree van vreemde micro-organismen, in casu virussen en bacteriën.

Het lichaam reageert op die aantasting van zijn of haar eigenheid door een ontsteking te induceren. Koorts ontstaat als teken van een actievere warmtehuishouding, waarin het ik weer de regie kan overnemen. Bij 40 graden Celsius houden de meeste virussen op met vermenigvuldigen, vandaar dat het stelselmatig innemen van paracetamol niet verstandig is, tenzij er koortsstuipen of andere redenen zijn om het te slikken. Deze reactie van het lichaam wordt een warme ziekte genoemd, in tegenstelling tot koude ziekten, waarbij de degeneratie op de voorgrond treedt: artrose is daarvan een goed voorbeeld.

Tegelijkertijd werken warme ziekten oplossend: ze brengen weer beweging in verstarde delen van het lichaam en zorgen ervoor dat vastgelopen structuren opgelost en uitgescheiden kunnen worden. Het waterelement is hier dominant, het levenslichaam het meest actief. Als het meezit ben je daarna weer zo fris als een hoentje en is het zenuwzintuigstelsel weer geïtaliseerd, tenzij deze dynamiek door uitputting zijn doel voorbijschiet en niet meer in de hand kan worden gehouden: het waterelement gaat te veel overheersen en het vocht, dat normaal in stroming blijft, slaat neer en wordt te fysiek: het acute respiratory distress syndroom (ARDS) is ontstaan. Zie ook https://nl.wikipedia.org/wiki/Acute_respiratory_distress_syndrome. Deze complicatie vindt vooral plaats als patiënten uitgeput raken van de ademnood en/of angst.

De stadia van een infectie, zoals die bij onder andere Corona-infecties, staan nog eens uitgelegd in de volgende link: <https://www.thebestsocial.media/nl/longarts-geeft-heldere-uitleg-over-symptomen-en-behandeling-coronavirus/>.

Het lichaam gaat dus niet alleen dood door het virus, maar ook aan de over zijn doel heen schietende eigen geneesdynamiek: het verdrinkt in zijn eigen vocht. (Al het witte op de getoonde longfoto van bovengenoemde link is vocht!) De uitwisseling van zuurstof in de longen wordt daardoor ernstig verhinderd. De predispositie van mensen die virusinfecties krijgen, wordt dus bepaald door een overheersende zenuwzintuigdynamiek. Dat kan lichamelijk zijn, maar ook zielsmatig: dat laatste kan veroorzaakt worden door een overprikkeling van het zenuwstelsel door lawaai, te veel indrukken en te weinig verteren daarvan. Vergelijk bijvoorbeeld een reis per auto of vliegtuig met diezelfde reis te voet. Dan merk je dat de eerste vorm een veel grotere aanslag doet op mentale processen dan de laatste.

Maar het kan ook in de aanleg zitten: mensen met een dwangmatig of perfectionistisch karakter neigen naar een overheersen van hun denken: ze zijn voortdurend bezig hun omgeving te controleren en putten zich daarmee uit. Ze hebben dit niet in de hand, hun ik heeft niet de regie, het overkomt ze. Kortom, de ideale voedingsbodem voor een virusinfectie uiteindelijk!

De variatie is eindeloos. Maslow sprak over deficiëntie-motivatie: de motivatie die uit een gebrek aan liefde in de jeugd voortkomt. Als je bijvoorbeeld geen erkenning van een ouder hebt gehad, kan dat een drijfveer worden voor ambitieus gedrag later, waarmee je jezelf uitput. Of het reddersyndroom: mensen die altijd bezig zijn om anderen te willen redden uit hun eigen drek. Bij alcoholisme en andere verslavingen zie je vaak een dergelijke interactie. Ook burn-out is een bron van dergelijke energieverblindende problematiek.

De gemeenschappelijke noemer van al deze karaktereigenschappen is dus dat ze alle de energiebalans en de weerstand kunnen aantasten en daarmee de voedingsbodem kunnen vormen voor een virusinfectie.

In die zin is een virusinfectie een confrontatie met jezelf: hoe heb ik tot nu toe geleefd? Heb je wel de regie, die je denkt te hebben? Of leef ik in illusies? 'Ken u zelve', dat zou eigenlijk het motto moeten zijn voor iedereen die daar mee te maken krijgt. Dat geldt niet alleen voor individuele mensen, maar ook voor de mensheid in het algemeen.